

від більшовиків. У квітні 1918 року практично уся територія України була звільнена з-під російської окупації. Отже, бій під Крутами став боєм за майбутнє України [1].

Історичний досвід українського народу початку ХХ та ХХІ століть свідчить, що не тільки проголошення незалежності і суверенності держави є важливим. Ще більш життєво важливим є збереження цієї держави, а отже функціонування сильного, ідеологічно-вмотивованого, матеріально-забезпеченого війська. На жаль, цього не зробила Українська Центральна Рада у 1917 р. Не зробили цього наші політики і на початку ХХІ ст.

1. Цубов Л.В. Історія України / Л.В.Цубов, Н.М.Божко, В.П.Мандзяк / Навчально-методичний посібник для студентів усіх напрямків. – Львів: Видавничий відділ Інституту підприємництва та перспективних технологій при Національному університеті «Львівська політехніка», 2008. – 254 с.

Мороз О.Ю.

*Львівський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління
при Президентіві України*

СПІВРОБІТНИЦТВО МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄС У СФЕРІ РОЗВИТКУ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Однією із складових "паketу реформ", які мають бути проведені в Україні в процесі реалізації політичної частини Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, є розвиток громадянського суспільства. 13 вересня 2014 року між Україною та Європейською Комісією, що діяла від імені ЄС, підписано Угоду про фінансування програми "Підтримка громадянського суспільства в Україні"[1] (загальний бюджет - 10,8 млн. євро), в рамках якої надається допомога для посилення залучення громадянського суспільства до процесів прийняття рішень та поліпшення взаємодії між органами державної влади та громадянським суспільством в Україні.

Більш ефективній реалізації права громадян на доступ до інформації, що становить суспільний інтерес, шляхом запровадження механізму оприлюднення публічної інформації у вигляді відкритих даних, присвячений Закон "Про внесення змін до деяких законів України щодо доступу до публічної інформації у формі відкритих даних"[2] від 9 квітні 2015 р. Він серед іншого доповнює Закон "Про доступ до публічної інформації" статтею 10.1 – "Публічна інформація у формі відкритих даних".

З метою розвитку демократичних інститутів та реформування інформаційної сфери згідно з рекомендаціями ПАРЕ та ЄС, в тому числі щодо створення суспільного телерадіомовлення та підвищення рівня незалежності засобів масової інформації із забезпеченням дотримання принципу політичного плюралізму, у квітні 2014 р. було прийнято Закон "Про Суспільне телебачення і радіомовлення України"[3] (відповідно втратив чинність Закон "Про систему Суспільного телебачення і радіомовлення України" 1997 р.)

На виконання зазначеного Закону 7 листопада 2014 р. Уряд утворив публічне акціонерне товариство «Національна суспільна телерадіокомпанія України» у формі акціонерного товариства, 100 відсотків акцій якого належить державі; 19 березня 2015 р. Верховна Рада ухвалила Закон "Про внесення змін до деяких законів України щодо Суспільного телебачення і радіомовлення України" (зокрема – "Про приватизацію державного майна", "Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації", "Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення", "Про телебачення і радіомовлення").

1. Угода про фінансування Програми «Підтримка громадянського суспільства в Україні» // http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/984_014., 2. Закон України Про внесення

змін до деяких законів України щодо доступу до публічної інформації у формі відкритих даних (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 25, ст.192). // <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/319-19>., 3. Закон України «Про Суспільне телебачення і радіомовлення України» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 27, ст.904) // <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/ru/1227-18>

Божко Н.М.

Національний університет «Львівська політехніка»

ОСВІТА І ВИХОВАННЯ У ГАЛИЧИНІ (ДОСВІД ХИРІВСЬКОГО КОНВІКТУ В КІНЦІ ХІХ – ХХ ст.)

Сучасний світ, що стрімко розвивається потребує освічених людей, знання та компетенції яких відповідали б потребам інформаційного суспільства. Тому сьогодні перед освітою стоять нові непрості виклики з якими зіткнулися більшість вищих навчальних закладів. Щоб успішно вирішити їх, деякі реформатори в освіті вважають, що необхідно відмовитись від уже відомих методів і працювати над впровадженням виключно новітніх технологій в освіті.

Концепція формування інформаційного суспільства передбачає, перш за все, збільшення ролі інформації у житті соціуму. На наш погляд, мова йде не тільки про новітню інформацію, але й ту яка вже добре забута і може містити у собі раціональне зерно, яке можна використати для кращого надання освітніх послуг сьогодні.

У цьому повідомленні пропонується звернути увагу на діяльність одного з найбільших освітньо-виховних центрів кінця ХІХ - першої половини ХХ ст., що функціонував в Галичині (сучасна Україна) - Хирівського комплексу єзуїтської гімназії та конвікту.

Необхідність виховання і підготовки нової польської еліти стала приводом для відкриття цього навчального закладу наприкінці ХІХ ст. Завдяки меценатській підтримці Мар'яна Моравського, який пожертвував 105.000 золотих ринських. було придбано понад 900 моргів землі у власника містечка Хирова та навколишніх сіл пана Топольницького. У 1883 р. було розпочате будівництво. Навчальний заклад побудований за проектом архітекторів - професора Антона Луцкевича з Кракова та архітекторів Раймонда Меуса і Владислава Островського [2, С159-160].

У 1891 році будівництво виховного центру було майже завершено і одна з кращих у тогочасній Австро-Угорській державі 8-класна класична гімназія з правами державної школи розпочинає роботу

Майбутніх вихованців чекав триповерховий, цегляний, тинькований палац з внутрішнім двором (86×88 м²), зведеним у стилі неоренесансу. Колегія складалася з чотирьох корпусів, які оточували подвір'я у формі квадрату. Незважаючи на значні розміри (довжина головного фасаду з павільйонами 172 м.), будівля вражала гармонійною легкістю архітектурних форм. Грандіозна споруда, що навдивовижу швидко прикрасила ландшафт Хирівського передмістя на зламі ХІХ - ХХ століть, пережила багато драматичних подій, однак справно виконувала у міжвоєнні роки основне своє призначення – виховання та навчання майбутньої еліти.

Завданням цієї інституції було створити комфортні умови у стінах гімназії для навчання та перебування вихованців. Центр був розрахований на 500-600 осіб. Це були діти із заможних римо-католицьких родин, однак траплялись і вихованці греко-католицького віросповідання. Навчання велось світськими професорами (у різний час до 20 - 30 чол.), вихованням займались представники духовенства. Зміст навчання відповідав тогочасним програмам класичних гімназій, яких суворо дотримувались. Для цього були підбрані кращі викладачі і професори, які повинні були пройти чималий конкурс, щоб отримати право на викладання. Серед ректорів закладу слід відмітити діяльність Юліуша